

fige deri, saavel med Hensyn til Mandskabets som Statskassens Læb, blev almindelig anerkjendt. — Hvad Ændringsforslagene angaaer, har jeg forøvrigt ikke Noget imod at stemme for dem, thi de kunne tjene til at forkvalde en meget uheldig Lov, og forsaavidt kan jeg gjerne være med til at vedtage dem; det forstyrer ikke min Hensigt; men videre skal jeg ikke gaae ind paa dem. Jeg troer at kunne sige, at vi, der ikke kunne stemme for denne Lov, for di den borttager fra Rigsdagen, og altsaa ogsaa fra dette Thing, en Ret i en meget omfattende og vigtig Sag og lægger den over paa Administrationen, for di vi ikke kunne give Indenrigsministeren Hals- og Haandsret over en Fond, der udgjør 3—400,000 Rd., og for di vi endelig ikke kunne betro Regjeringen at forelægge Garnisonsstederne, hvorsomhelst i Landet den vil, hvilket kan skee efter Loven, som den her foreligger, hvorhos vi mene, at Sagen, hvis vægtige Hensyn tale for en Forandring af, hvad der ved Hærloven er forudsat i saa Henseende, bør undergives en grundig og alsidig Drøftelse af Repræsentationen — jeg troer, siger jeg, at vi, der af disse og lignende Grunde ikke ønske denne Lov, ikke, ved at stemme mod Sagens videre Fremme, derved skade nogensomhelst Interesse; thi vi behøve jo nemlig ikke, som den ærede sidste Taler udtalte, og som ogsaa den høitærede Minister tidligere har udtalt, paa een Gang at fastslaa alle Garnisonsstederne ved Lov. Vi kunne godt fastsætte dem f. Ex. blot for Dernes Vedkommende og lade den midlertidige Tilstand bestaae for Sjællands Vedkommende. Naar den høitærede Minister har klaget over, at Sagen drages i Langdrag og ikke kan komme nogen Vej, hvem er det saa, der er Skyld deri? Have ikke netop vi purret ved Ministeren for at opnaae, at den omhandlede Paragraf i Hærloven ikke skal henstaae som en økseslæs Løsteparagraf? Er det ikke meget mere Regjeringen, som er Skyld deri? Kan ikke Regjeringen, uagtet den ikke faaer denne

Lov, forhandle med Communerne, hvor den troer at kunne tilraade en endelig Fastsættelse af Garnisonsstederne, og derpaa, naar Forberedelserne ere tilendebragte, erhverve Rigsdagens Sanction derpaa? Der er Intet til Hinder for ad denne Vej at komme til en Ordning af Forholdene, hvor det er rigtigt endelig at ordne dem, og i de Tilfælde, hvor det ikke er rigtigt endeligt at ordne Forholdet, kan den foreliggende Lov dog ikke benyttes; thi den kan kun benyttes, hvor Garnisonsstederne skulle endelig slaaes fast, og den Bestemmelse, der da træffes, vedbliver da at være gjældende, indtil den forandres ved Lov. Deraf følger jo imidlertid, at begaaer Administrationen ved Anvendelsen af denne Lov, som der her er Tale om, Feilgreb og endog betydelige Feilgreb, kunne vi ikke faae dem rettede uden Regjeringens Samtykke. Det er overordentlig let, naar man ønsker en større Myndighed og ønsker en vis Ting fremmet, da at svøbe det ind i visse Hæmmelighedshensyn, som man ikke kan komme nærmere ind paa, men jeg troer, at Sagen egentlig ikke er vanskelig at forstaae, og de forffjellige Hensyn, der kunde være at tage, kunne meget godt komme frem ved en almindelig Behandling. Under Mobiliseringsforhold ere jo nemlig selvfølgelig de faste Garnisonssteder ikke af nogen afgjørende Betydning; da vil Krigsbestyrelsen altid kunne gaae bort fra saadanne Bestemmelser, og da vil intetsomhelst Hensyn kunne hæmme fornuftige Forholdsregler. Hvad jeg derfor meget vil tilraade Modstanderne af denne Lov, er, at vi blive enige om at lægge dette Lovforslag tilside, og jeg haaber, at, hvis vi gjøre det, ligger der deri en alvorlig Opfordring til Krigsministeren til at gaae frem ad den Vej, ad hvilken man paa en fornuftig Maade kan gennemføre Hærlovens § 6 deelviis eller heelt.

Den fungerende Formand: Den ærede Folkethingsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.